

BLVRD VANDAAG

gazet van kippenvel voor de dunhuidigen die ontroering niet mijden

BLVRD Theater | backstage | 21.46 uur

KARIN JONKERS

ALLES GEGEVEN

Durven ze dat, dansers en acteurs? In de eerste seconden na hun voorstelling voor de camera? Ja, zulke helden en heldinnen bestaan. In de rubriek *Alles gegeven* laten ze zich zien. Zonder opsmuk.

Het zijn drie treetjes. Meer niet. Makkelijk te doen.

Maar de voeten van Sven Ratzke raken het trapje niet aan.

Hij zweeft de tent uit, steekt zijn handen in de lucht en landt. Tegen de lokroep van Moeder Aarde is zelfs Starman niet bestand.

Hij trekt gekke bekken, kreunt en lacht. Maar dat kan

ook zuurstoftekort zijn. De astronauten van de Apollo 10 wisten al dat je het heelal niet straffeloos kunt bereizen.

Een waanzinnige expeditie heeft hij achter de rug. Tegen half negen is Sven opgestegen, nadat Ground Control van Boulevard toestemming had verleend.

All clear. Hoger en hoger klom hij.

Sterrenwaarts, met de hemelse muziek van zijn held David Bowie in hoofd, hart en helm.

Daar ging Sven, floating in his tin can.

Far above the world.

Tot het uitzinnige Boulevardpubliek hem terugriep. Want hier op aarde is het uiteindelijk te doen: leven en liefhebben. Ongeacht hoeveel Life on Mars

er ook is.

Sven zweefde terug, landde backstage, liep met een glimlach de avond in.

"We could be heroes", mompelde hij. "Just for one day." Maar langer zou ook fijn zijn. [EA]

Sven Razke | Starman | do 9 en vr 10 aug. | 20.30 uur | 70 min | BLVRD Theater

KARIN JONKERS

AVONDJE UIT

Nadat ik in mijn jeugd kalmpjes een halve liter Typex in m'n rechteroor heb laten lopen, blijf ik meestal gevrijwaard van herinneringen aan onplezierige voorvallen.

Meestal. Ze zat recht vóór me. Op rij acht, in gezelschap. Naast haar een man met de frisheid van een Daihatsu Cuore uit een verlopen leaseprogramma.

Aan haar rechterzijde twee jonge, kletsende vrouwen. Haar dochters, vermoedde ik. Dezelfde geur omkranste hen. Die van het collectieve misverstand in categorie III. Dat is die van de onomkeerbaarheid.

Het zaallicht in de Verkadefabriek doofde. Een Marokkaans-Nederlandse jongen kwam op. Hij danste met een voetbal. Op zijn borst, in zijn nek, aan zijn voet. In zijn gezicht stond ernst gekalkt. Maar de drie vrouwen vóór me versloegen Truus van Hanegem

in giecheligheid. Langer, harder, volkser.

Na een kwartier hoorde ik iets raspen. Geen nootmuskaat of pecorino, maar ergernis. Het kwam uit mijn keel. Nogal hard. Langzaam draaide de moeder zich om en keek me aan. Haar ogen leken natte bierviltjes. Toen stak ze haar tong uit. Triomfantelijk, met veteranenmoed. Wie het kampioensfeest van FC Boerdonk heeft overleefd, durft alles. Ik was perplex. Zo'n tien minuten giechelde ze naar links: "Snapte

gij d'r iets van?" Haar man zei iets in de trant van "Nuk e di", wat in het Albanees "Weet ik veel" betekent. Stom toeval, want die LOL-talencursus had hij nooit gedaan. Hij was niet zo'n prater. Het applaus klonk, minus Boerdonk. Even later reden ze dorstig naar huis. Nog nooit hadden ze zo'n onvriendelijk voetbalcafé bezocht. Die duisternis: soft. Geen bitterballen: kan. Maar een ober die doodleuk voetbalt in plaats van bestellingen opneemt? Da's 1-0 voor de waanzin. [EA]

What you see is what you guess

De allereerste keer dat je iemand in de ogen kijkt, ervaar je nog een milliseconde doodsangst. Een gat waar geen enkele datingsite instapt. Wij wel. Redacteur Teddy stapte op onbekende festivalbezoekers af. Ze vroeg hen: "Wat zie ik bij jou over het hoofd, mocht ik niet verder dan een eerste indruk komen?"

Amy [30]

Ze komt uit Leeds, UK. Oorspronkelijk komt ze van *down south*. Voorheen was ze producent bij Leeds Playhouse, waar ze het *artist development programme* opzette. Nu is ze creatief directeur van het theaterfestival Transform. De herkomst van die naam: het ontstond uit een bestaand theater dat zich omvormde. Inmiddels heeft het die titel ook verdiend: het biedt plek voor experiment en nieuwe theatervormen. Amy vindt het belangrijk om ook in alle buitenwijken van een stad aanwezig te zijn, om de stad en het festival of de schouwburg niet te verheffen maar samen te werken. Wat mensen, bij een eerste indruk, niet van haar verwachten? "That I'm not 21, haha. I have to tell the taxi drivers, who think I'm still a student: "No, I run a theatre festival." Amy is op Boulevard om van ons en andere theaterprofessionals te kunnen leren. Boulevard heeft een parallel programma ontwikkeld voor theaterprofessionals van over de hele wereld – van Oeganda tot India. Zij komen om te netwerken en geïnspireerd te raken.

Gezinus [55]

Kom je uit de stad? Dan ken je hem vermoedelijk. Hij is van die andere krant: de Daklozenkrant. Gezinus is geboren in Arnhem, en verhuisde twintig jaar geleden naar 's-Hertogenbosch. Zwerven tekende het begin van zijn leven. Hij kriskraste het hele land door, van internaat naar internaat. Daarna is hij bij het circus gegaan. Eerst als tentenbouwer, later als pr-medewerker. Toen hij eind vorige eeuw in Den Bosch kwam, stond hij dagelijks op de Parade om parkeerkaarten en krantjes te verkopen. "Wat mensen van mij zouden kunnen denken? Dat ik een junkie of een dakloze ben. Maar ik ben nooit dakloze geweest. Ik heb lange tijd bewust gezworven, maar dat doe ik ook al niet meer. En: ik ben al tien jaar *clean*." Hij vangt straatkatten op, die minder zelfgekozen op straat moeten leven. Daarnaast heeft hij een grote liefde voor dans. "Ik hou ervan als mensen alles uit hun lichaam halen wat erin zit." Afscheid van Gezinus. Dan komt hij terug voor een toevoeging: "Dans is echt een taal. Die van het lichaam." Mocht je nog een kaartje voor een dansvoorstelling over hebben? Gezinus is regelmatig in het Josephkwartier en hoort het graag van je!

Tunde [41]

FOTO'S: DAVE MENKEHORST

"Dat is een Nigeriaans-Amerikaanse naam", legt hij in vloeiend Nederlands uit. Tunde is in Los Angeles geboren maar leefde in zijn kindertijd zes jaar in Nigeria. Nu woont hij tien jaar in Vlaanderen. Bij de Koninklijke Vlaamse Schouwburg [KVS] in Brussel is hij stadsdramaturg. Acteur en theatermaker Michael De Cock, sinds 2016 hoofd van KVS, hengelde hem binnen. De functie en opdracht van Tunde is de kloof tussen het theater en de stad overbruggen. Elke stad zou een stadsdramaturg moeten hebben. Eerder was Tunde eigenaar van Urban Woordkunst: "Het is een organisatie waar we jongeren willen empoweren om van zich te laten horen. Niet doordat wij dat doen, maar doordat zij dat zelf doen." Als je je kennis van Tunde tot een eerste indruk zou beperken, zou je een hoop missen. "Ik heb een doctoraat in Chemische Informatica gehaald aan de KU Leuven, dat zou je misschien niet zo snel zeggen. Of dat ik, gekeken naar mijn lijf en bouw, al twintig jaar veganist ben. Nog iets: ik ben amateuristisch surfer en ik verdiep me in interseksualiteit." Eerste indrukken, ze kunnen je zomaar omverblazen. [TT]

Terug op het schoolplein

Vlakbij de Parade ligt het Josephkwartier. In dit voormalige schoolgebouw aan de Sint Josephstraat ontdek je speelse, intieme en avontuurlijke Boulevard-programmering. Even bijkomen in de binnentuin kan ook.

Uiteindelijk verlaten we allemaal het speelplein. We laten zandbak en stoepkrijt achter ons. We kijken naar beeldschermen in kantoorgebouwen. We staan stil in de file en toeteren, terwijl we met een tandenprikker ons gebit reinigen omdat de mondhygiëniste dat heeft aanbevolen. We scheiden ons afval. We krijgen blauwe brieven bij de post, maar ook witte, beige en gele. Gelukkig is er het Josephkwartier. Loop door de ontvangsthal – met terrazzovloer en fraai trappenhuis – naar achteren, bekijk de expositie *71Bodies1Dance over Performing Gender*, en je bent terug op het speelplein. De binnenplaats is een beschutte plek, waar bezoekers in een ongedwongen sfeer kunnen zitten, eten, en drinken. Je komt hier gemakkelijk bekenden tegen, maar je kunt je ook afzonderen in een van de hangmatten en

tot rust komen. Als je dan toch ligt te luieren, kun je net zo goed naar een verhaal luisteren. Dagelijks vinden hier om 13.30 uur *De Voorleessessies* plaats. Tekstactrice Marlies Heuer leest voor uit proza en poëzie. Niet willekeurig, maar uit teksten die kunstenaars op Festival Boulevard 2018 als inspiratiebron hebben genoemd.

Open gesprek

Andere vaste prik: het *Gesprek van de dag* om 16.00 uur. Elke middag ontvangt actrice en columniste Nazmiye Oral makers, experts en festivalbezoekers. Met hen gaat ze de dialoog aan. Warme en open gesprekken zijn het, waarbij het publiek mag meedoen. Wie nog dieper in de ziel van makers en choreografen wil kijken, kan een van de *Ateliersessies* om 14.30 uur bezoeken. Zo kun je bijvoorbeeld zien hoe Minou Bosua nieuwe scènes uitprobeert, zodat je letterlijk

KARIN JONKERS

met je neus op de geboorte van een nieuwe voorstelling zit, of je kunt samen met de eigenzinnige Mounir Samuel het begrip 'vrijheid' verkennen. Wordt het allemaal wat te veel en krijg je dringende behoefte aan reflectie? Ga dan de openluchttrap op, hemelwaarts naar Anna van der Kruis. Iedere festivaldag kun je tussen 18.00 en 22.00 uur haar openluchtkamer binnenstappen en in gesprek gaan over alles wat je op Boulevard

hebt beleefd. Elk etmaal kent het Josephkwartier ook een feestelijke afsluiting. Om 23.00 uur verzorgen muzikale/vocale makers van Boulevard 2018 de zogeheten *Nachtsessies*.

Terugvinden

Op een groot bord in de binnentuin zie je wat/waar/hoe laat te doen is: van het *InktAtelier* [voor kinderen en ouders/begeleiders] tot *facing faces*. Bovendien vormt de binnentuin

de entree van het aangrenzende Theater Artemis waar ook voorstellingen zijn. Zo kun je, zonder het grote festivalplein gezien te hebben, makkelijk een dag in het Josephkwartier doorbrengen. Waarom ook niet? Binnen de muren van dit oude schoolgebouw zijn de mailboxen en files eventjes ver weg. Slinger door de programmering, kijk kunstenaars in de ogen, vind jezelf terug. Daar, op het schoolplein. [BS]

Menselijk lichaam mooiste museum

Onderzoek is het meest misbruikte woord in de kunsten, maar voor *The Anti-Algorithm* is het woord uitgevonden. Dit is research naar het menselijk lichaam. Niet met ranzige retorten of saai apparaten, maar met de enige machine die ertoe doet: het menselijk lichaam.

HANNEKE WETZER

De benedenzaal van Theater Artemis is schaars verlicht. De muren zijn zwart, in het midden is een groot, grijs vierkant. Bezoekers, verplicht op blote voeten, schuifelen naar binnen en verdelen zich over de krukjes die in een vierkant langs de muren zijn opgesteld. Op het grijze vierkant zitten vier dansers, drie vrouwen en een man, slechts in een strakke sportbroek gekleed. De muziek zwelt aan, een soundscape waarin voortdurend een hartslag te horen is. De dansers komen overeind, nemen een positie in. Dan treedt Katja Heitmann naar voren, een frêle verschijning in een zwarte jurk, kleiner dan de dansers. Zij legt uit wat haar gezelschap doet. In een artikel las zij enige tijd geleden: 'Zitten is het nieuwe roken.' Maar een aantal bewegingen verdwijnt uit het dagelijks leven als iedereen ophoudt met zitten, realiseerde Heitmann zich. Die bewegingen wil zij bewaren, 'preserveren'.

Ouderdom

Maar hoe? Heitmann wijst vier bezoekers aan als voorbeelden voor de dansers. Zij gaan tegenover hen zitten en nemen

met gesloten ogen en trage bewegingen dezelfde houding aan als het voorbeeld. De andere aanwezigen lopen er tussendoor, bekijken hoe de spieren lopen, hoe de wervelkolom staat. Heitmann wijst, legt uit, observeert. Daarna verschijnen op twee schermen de ouderen met wie de groep in Duitsland heeft gewerkt, want volgens weer een ander journalistiek artikel is ouderdom een ziekte die zal verdwijnen. Daarmee verdwijnen ook de bewegingen van zeventigers en ouder. Het is fascinerend om te zien hoe de jonge, soepele dansers proberen om met een gesimuleerd stijf been en kromme rug van de grond op te staan. Het uur vliegt voorbij en het licht gaat aan. De dansers trekken kleren aan, weg zijn de verdwenen bewegingen. Waarom bewaar je bewegingen in lichamen die zullen verouderen? Aan de andere kant: is er een mooier museum dan het menselijk lichaam? [JT]

Katja Heitmann | Sander van der Schaaf | *The Anti-Algorithm* | performance | dans | do 9 aug 16.00, 19.00 en 21.00 uur. 60 min | Josephkwartier | Artemiszaal

Vijfentwintig jaar Frits!

"Wanneer drinken we een biertje Frits?" Het zijn best veel biertjes die hij nog moet drinken, meestal met meisjes, dames. Frits is populair. Voor intimi heet hij Frans. Zo mogen wij hem al vijfentwintig jaar noemen. Vijf-en-twin-tig jaar. Terugblik op een fenomeen.

Ze begonnen samen. Frits de aangever, Max de afmaker. Toen ging Max dood, meer dan twaalf jaar geleden. Nu staat hij hier

alleen. Frits. Een ster. Max is niet vergeten, maar Frits vult de leegte meer dan in. Geen pendelbus van Theaterfestival Boulevard vertrekt zonder zijn zegen.

De eerste jaren waren het bussen van de Brabantse Buurtspoorwegen en Autodiensten, de BBA. Die werden verdreven door Arriva, een Franse multinational, het grote geld. Vanaf die tijd werden er nieuwe bussen gebruikt. Weg heerlijke krakkemikkigheid, maar gelukkig mochten de chauffeurs blijven.

Zij en Frits zijn vrienden voor het leven geworden en de vaste Boulevard-bezoekers dragen Frits op handen. Wij ook, iedereen. Een Achterhoeker in hart en nieren is hij, de Zwarte Cross zijn thuis. Ook is hij dagvoorzitter op menig congres. Zijn column in de Gelderlander wordt veel gelezen en in Doetinchem is zijn Oudejaarsconference een groot succes.

Geblokt

Toch zijn er ieder jaar elf dagen zwart geblokt in zijn agenda, voor Theaterfestival Boulevard in Den Bosch. Het keukentrapje

JEAN PHILIPSE

wordt afgestoft, de korte broek een tikje wijder gemaakt, de pet gesteven en zijn vrouw vaarwel gekust. Nooit *nöhlt* hij, Achterhoeks voor zeuren. Frits is

een blij mens die het leven viert. Zo kreeg hij op de Zwarte Cross afgelopen juli – motto: *Leven vóór de dood* – duizenden bezoekers stil. En minuut lang. Stilte voor de

levenden, niet de doden. Op de Boulevard maakt hij het spannend, zet iedereen en alles op het verkeerde been, laat vrouwen blozen en mannen

wit wegtrekken. Uiteindelijk zit iedereen in de juiste bus en is de voorstelling al vóór het vertrek begonnen. Alle bussen lachen nog tot ver voorbij de bocht. [JP]

Little rooms, big stories

Ze zijn onmisbaar op een festival. Maar toiletten blijven *saai*e hokjes. Toch groeit redactionele twijfel of dat verwijt wel terecht is. Want zelfs voor het sanitair geldt op Boulevard het credo *What you see is what you guess*.

Wie zijn of haar blaas bijna voelt knappen, kan vermoedelijk blind de weg naar de toiletten op het festivalplein vinden. Sinds Boulevard 1995 staan ze op de huidige plek, liefdevol ingericht en vrolijk beheerd. Aanzienlijk *saai*er zijn de vier toiletten – twee beneden, twee boven – op het Josephkwartier. Al moet je niet te snel oordelen, vindt de vrouw die afgelopen weekeinde na middernacht een deur optrok. Unforgettable: twee vriende vrijwilligers, de broeken op hun

enkels. Mocht er een Boulevard-baby van komen, dan hopen we dat zijn/haar naam *Wysiwyg* zal zijn, het acroniem van *What you see is what you guess*. Weer eens wat anders dan *Maan*, *Yindi* of *Teske*.

Invalide

Lastig, correct spatiegebruik. Zo roept dit bordje op het Josephkwartier de vraag op wat er met het toilet aan de hand is. Ja, het is invalide. Da's duidelijk. Maar wat schort eraan? Misschien is het wel schizofreen en denkt het toilet ook een brandweerauto of bezemsteel te zijn. Vooral op een theaterfestival kunnen zulke gedachten het sanitair overvallen.

Meer opties. Staat het mank? Lijdt het aan Gilles de la Tourette en spuwt het onophoudelijk scheldwoorden uit? Of is de bril ernstig bijziend? Helaas zullen we er nooit achterkomen. De deur zat op slot en ging niet open, hoe hard we ook aan de klink trokken. Nee, overmatig toegankelijk is dit toilet niet. Vermoedelijk toch een geval van *entamafobie*, de extreme angst voor open deuren. Maar je weet het niet: *what you see is what you guess*.

P.S. Op www.spatiegebruik.nl vind je een hilarische verzameling van openbare teksten met onjuist spatiegebruik. [BS | TT | EA]

Blikseminspectie van Liliane Fonds

Drie kinderen in laboratoriumjas, glasloze Harry Potter-brillen op, voorzien van meetlinten en een rolstoel, bestormen Theaterfestival Boulevard. Onaangekondigde performance?

Nee. Het is een squadron van het Liliane Fonds dat komt controleren of het festival toegankelijk is voor mensen met een fysieke beperking. Hidde, de kleinste, gaat in de rolstoel, Anne en Anna duwen. Geen van de drie heeft een fysieke beperking, want "dit is ook een bewustwordingsmoment", zegt een volwassen betrokkene. En er valt veel bewust te worden. Over de wc's, bijvoorbeeld, die nog maar net open zijn. Kan een rolstoel in de toiletcontainers? De dames meten. Een drempel mag hooguit twee centimeter hoog zijn. "Tweëntwintig centimeter," constateert Anna triomfantelijk. "De gehandicapten-wc is in Theater aan de Parade", zegt de toilet-medewerkster geschrokken.

Dat toilet is eerder op de dag al goedgekeurd.

Oorkonde

Terug rammelt de rolstoel over de keitjes van de Parade. De vlonders rond de tent van BLVRD Theater en restaurant Kiep zijn net iets te hoog: geen twee maar vijf centimeter. Met een kleine beweging wipt Anne de rolstoel met Hidde erin op het plankier. De traploper, een rolstoel die tegen de trappen oploopt, oogst algemene bewondering. Een uur later neemt Boulevard-directeur Viktorien van Hulst de *Oorkonde Toegankelijkheid* onder applaus in ontvangst. Positief, dus, al zijn er wel 'verbeterpuntjes'. Want ja, die vlonders. [JT]

Bij de Koffiekever, zat fotograaf Marcus Peters. Om eventjes bij te komen. Al bijna twee uur wandelde hij rond. Anderen laten enkele malen per dag hun hond uit, Marcus zijn ogen. Ze namen mensen, bomen, tenten waar. Maar zonder koortsigheid, eerder kalm. Een goede fotograaf weet dat hij niet naar de situatie moet zoeken. De situatie zoekt hem. Hier ben ik, hoorde hij het tafereeltje zeggen. Marcus keek, zag een vrouw met een baby in haar handen en wat oudere kinderen op de voorgrond. "Schoonheid en onschuld", zegt hij. Alhoewel: elk paradijs heeft z'n klassieke bedreigingen. Rechts onder in beeld zag Marcus een jongen een appel eten. Intrigerend is de man achter de vrouw. Hij kijkt. Kent hij haar? Marcus is de vijfde fotograaf die, op verzoek van de Dagkrantredactie, een foto maakt die het festivalmotto *What you see is what you guess* fijntjes onderstreept. "De baby bleek een pop. Sowieso roept de foto een vreemde spanning op. Bij nader inzien weet ik niet wat ik zie. Maar ik geloof het." Aanvankelijk gaf Marcus de man een balkje voor de ogen. Maar dat was te driest. Nu is zijn gezicht vervaagd. "De nieuwe wet Algemene verordening gegevensbescherming [AVG] maakt het fotograferen lastig. Het zorgt ervoor dat je situaties met meer behoedzaamheid benadert. Soms laat je context weg, soms kies je weloverwogen minder scherpte. Zo wordt een beeld nog meer dan vroeger *what you see is what you guess*." [EA]

Zijn werk: www.marcuspeters.nl

Het misleide oog

Als de nacht valt, vallen de mensen

In een geel regenpak trapt een kleine man zijn fiets voort over de Rosmalense Zandverstuiving. Als hij ietwat wankel en vermoeid afstapt, blijkt dat hij de touwtjes in handen heeft van een bijzonder ritueel.

Lichten ontsteken en met een polyfoon vervormde stem schallen de regels van de kleine dictator over de vlakke. Onverstaanbaar, maar daarmee niet minder belangrijk. Wie slapen wil, zal zich moeten bewijzen. De spelers van Het Houten Huis en De Noorderlingen delen deze voorstelling het kussen en regisseur Gregory Caers de lakens uit. Eerder hield hij Festival Boulevard wakker met *Rennen* van de Kopergieterij uit Gent.

Leger der slapelozen

Strompelend en stamelend sjokken de slapelozen door het zand. Wanhopig de ogen opensperrend om maar niet in slaap te vallen. Ieder heeft zijn eigen methode: het gedag zeggen van de bomen, de blaadjes, de mensen en de dingen; het vastklampen aan een ander om maar niet door de eigen benen heen te zakken; het ophalen van herinneringen waarvan niemand meer weet of ze ooit echt gebeurd zijn. "We leven in een vissenkomp. Ja. Wij zwemmen rond in onze raarheid, dag en nacht, zonder te zien hoe raar we zijn." Een discobol verlicht een

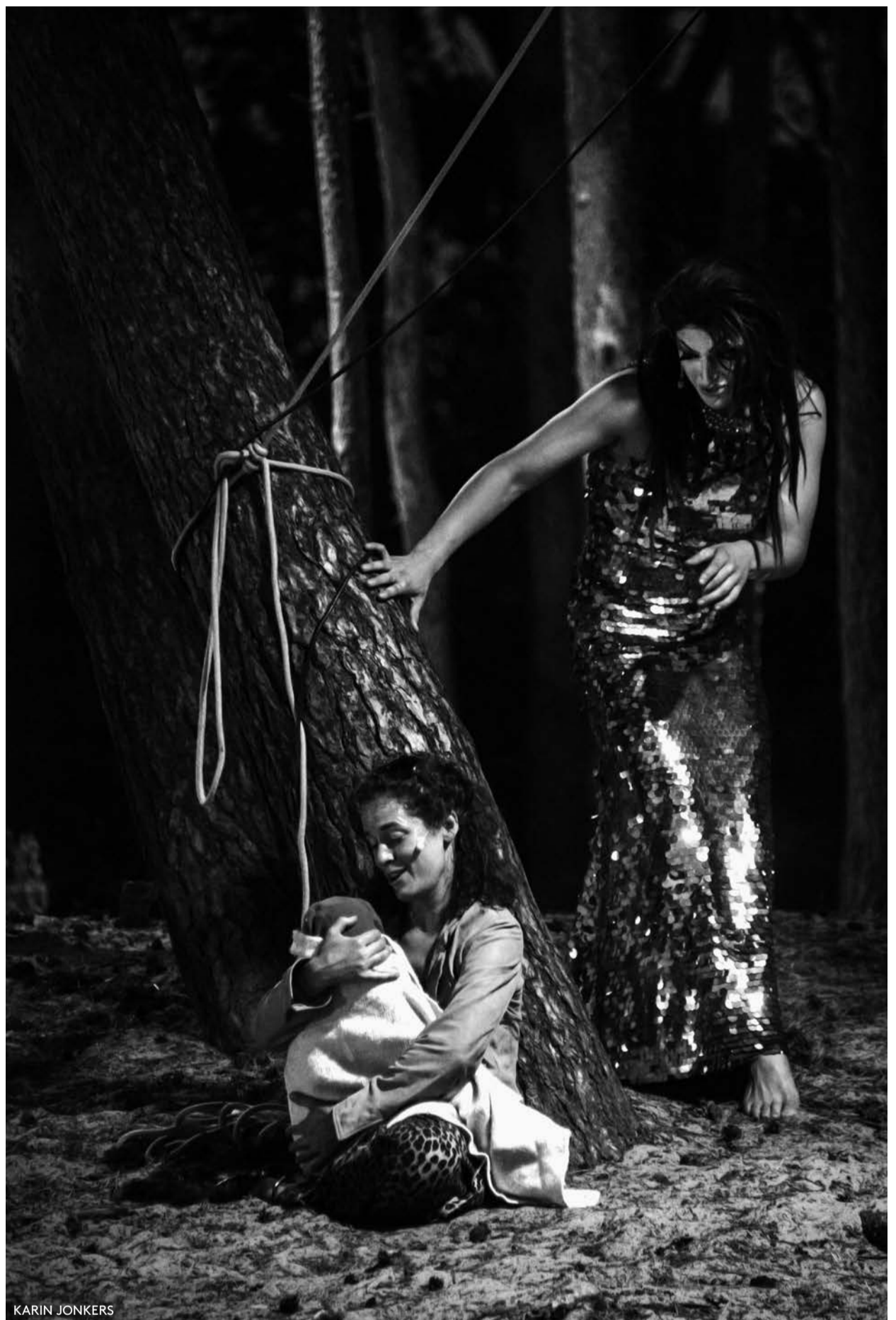
zeemeermin, haar glitters golven over de zee van zand. "Let the sleep come to mama."

De slaap regeert. Het verlangen ernaar maakt marionetten van de mensen, ze zwieren en zwenken, vallen om en krabbelen weer overeind. Volhouden moeten ze. Volhouden tot het mag. Koortsig dagdromen ze van ledikantjes met zijden lakens en bevechten ze hun monsters: onder het bed, of juist erin.

Dag nacht

De kleine dictator laat muziek aanzwellen of wegsterven, zijn soundscape spoort aan of sust tot rust. Vrouwen baren xylofoons tijdens zonsondergang en ergens zingt een zaag. Naarmate de voorstelling vordert lijken de bomen te groeien en de mensen te krimpen. "Ik voel me als iemands eerste grijze haar," verzucht een jonge vrouw in de armen van de zeemeermin. Net als ze in slaap dreigt te vallen, blijkt de verlossing nabij. De avond valt, de nacht ontwaakt. [SvG]

Valavond | Het Houten Huis, De Noorderlingen | t/m za 11 aug 21.00 uur | 65 min | Rosmalense Zandverstuiving | pendelbus [gratis] vanaf festivalterrein

KARIN JONKERS

Van karaokeavond naar talkshow

Al vijf jaar lang houdt hij op de beide vrijdagen en zaterdagen van Boulevard de talkshow TLKSHW in café de Keulse Kar. Martijn van der Zande [41] is Bosschenaar in hart en nieren, al kun je dat niet horen. Dat komt door zijn baan als NOS-verslaggever. Vijf vragen aan een Bosschenaar die zijn stad trouw bleef.

Hoe is TLKSHW eigenlijk ontstaan?

"Stephanie Geldof, eigenaar van café de Keulse Kar [een van de partners van Boulevard - red], is een vriendin van me. In kroegen die ze eerder had, presenteerde ik pubkwissen en karaokeavonden. Toen ze de Keulse Kar bijna zes jaar geleden overnam, zei ze: kunnen we met de Boulevard niet iets leuks bedenken? Dat werd TLKSHW."

Hoe selecteer je de gasten?

"Ik zoek mensen die kunnen verrassen en die benader ik via Twitter, of ik bel ze omdat ik via mijn werk hun nummer heb. Tom Egberts zou ik graag naar Den Bosch halen. Die is zeer geïnteresseerd in cultuur. Dat weet de gemiddelde kijker van Studio Sport niet. Dat bedoel ik met verrassend."

JEAN PHILIPSE

Wat is het geheim van het succes?

"Ik ben het enige redactielid, ik doe alles zelf. Het budget is nul, de gasten komen voor een fles wijn en ik krijg ook niet betaald. Dat is ook de kracht ervan. Ik zoek gasten die voor hun plezier meewerken en dan komen er heel bijzondere mensen. We hebben al de toenmalige minister van cultuur Jet Bussemaker gehad; dit jaar komt de nieuwe minister Ingrid van Engelshoven. Dieuwertje Blok heeft een keer mee gepresenteerd. Dit jaar komt Tim Knol. Leuke en interessante mensen."

Het je wel eens plankenkoorts?

"De kneepjes van de talkshow ken ik inmiddels wel, daar ben ik niet meer zenuwachtig voor. De enige zenuwen die ik heb is: komen er

wel voldoende mensen? Staat Tim Knol straks niet voor twintig man publiek te spelen. Misschien dat het hem niet uitmaakt, maar ik vind het prettiger als het er tachtig zijn. En als het dan toch vol is, als de mensen op de banken staan, dan denk ik: het is toch gelukt."

Hoe lang ga je nog door?

"Dit jaar dacht ik dat het echt het laatste jaar zou zijn. Ik was er helemaal klaar mee. Maar ik ga gewoon door. Als alles dan weer samenkomt, geeft dat zó'n kick. Het mooie is ook dat iedereen heel enthousiast over Den Bosch is. Veel gasten uit de Randstad die alleen het rondreizende festival Parade kennen zeggen: 'Dit is veel leuker.'" [JT]

BUCKET LIST 2018

Wat mag je vóór je laatste snik niet missen? Elke dag stelt de Dagkrant-redactie een verse Bucket List samen. Onze horizon: maximaal drie festivaldagen. Deze keuze van de redactie komt onafhankelijk tot stand, is niet in marketing gedrenkt en algoritmevrij.

Orchids - ERT FONDAZIONE | COMPAGNIA PIPPO DELBONO
De grootste en meest beeldende voorstelling op Boulevard 2018 is *Orchids*. Het is een aaneenrijging van intrigerende en barokke collages. Vaak speelt de Italiaanse theatermaker Delbono met referenties aan geloof, homoseksualiteit en de verving van de grens tussen echt en onecht. Symboliek en emoties laten zijn tableaux veelvuldig uit hun lijsten barsten. La Republica schreef: "A beautiful piece of work, full of rare tenderness. It tells us who Pippo Delbono really is: the craziest, least polished, most exaggerated talent in Italian theatre."
vr 10 en za 11 aug | 20.30 uur | Theater aan de Parade

The Gentle Woman - MUGMETDEGOUDENTAND | FRASCATI THEATERPRODUCTIES | DAVY PIETERS
Davy Pieters is een getalenteerde jonge maker; Mugmetdegoudentand al ruim vijftig jaar een van de meest interessante teksttheatergezelschappen van Nederland. Vaak werkt het Amsterdamse gezelschap met nieuwe teksten. Ook op Boulevard: *The Gentle Woman* is geschreven door Jibbe Willems, die een virtueuze stijl heeft. De voorstelling gaat over een vrouw die een grote online-fout begaat. Ze wordt aan

de digitale schandpaal genageld, en die is tijdloos. Want Google vergeet niet.
vr 10 t/m zo 12 aug | 19.30 uur | Verkadefabriek

Oliver - FLORIAN MYJER
Naast een glansrijke hoofdrol in de bejubelde productie *Gesualdo* heeft Florian Myjer een eigen tentjesvoorstelling op het festivalplein. Oliver is een persoonlijk portret van een vader en een zoon die allebei op zoek zijn naar zingeving. Want hoe voed je je kind het beste op? Wanneer is het leven geslaagd? En is er nog

wel ruimte voor beschaving in onze wereld? Een prachtig miniatuurtje, dat hem op het Vlaamse festival Theater Aan Zee [Oostende] De Grote Post Residentieprijs voor Jong Theater opleverde.
za 11 en zo 12 aug | doorlopend vanaf 15.30 uur | festivalplein

Goat Song - ESPEN HJORT | THEATER UTRECHT
De jonge Noorse regisseur Espen Hjort studeerde aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Marlies Heuer, een van allerbeste actrices van ons land – en voorlezer bij de dagelijkse Voorleessessies in het Josephkwartier – noemde hem gisteren op Boulevard een van haar meest favoriete studenten ooit. Onder de vlag van Theater Utrecht werkte Espen aan zijn onderzoek-in-residentie bij Het Huis Utrecht. *Goat Song* is een poëtische, woordloze performance over iemand die niet langer mens wil zijn – maar bijvoorbeeld een geit. [TT]
do 9 en vr 10 aug | 20.30 | za 11 aug | 14.30 en 20.30 uur | Josephkwartier

Alle voorstellingen vind je online op www.festivalboulevard.nl

KAARTVERKOOP

Aan de kassa
Aan de kassa in Theater aan de Parade. Betaling à contant, pinpas, Mastercard en Visacard en de landelijke podiumkaart. Tijdens het festival zijn er drie extra verkooppunten voor de Boulevardkaarten: de kassa op het centrale festivalplein, in het Josephkwartier en in de Verkadefabriek.

Telefonisch
Kaarten kun je ook bestellen via 0900 33 72 72 3 [lokaal tarief]. Alleen vanuit België: +31 (0)73 680 98 01. Betaling uitsluitend met Mastercard/Visa.

Online
Op www.festivalboulevard.nl kun je kaarten online bestellen en betalen. Ze worden digitaal toegestuurd, waarna je ze zelf kunt printen. Attentie: vanuit het buitenland is betaling met IDEAL niet mogelijk. Kaarten kunnen tot zeven dagen vóór de speeldag van de voorstelling thuisgestuurd worden. Verzendkosten per zending: € 2,50. Daarna zijn de kaarten af te halen bij de kassa in Theater aan de Parade.

Openingstijden
Tijdens het festival zijn de kassa's geopend van 13.00-22.00u en telefonisch bereikbaar van 13.00-20.00u. Telefoonnummer: 073 - 680 98 01. Indien een voorstelling op locatie niet is uitverkocht, zijn er vanaf een half uur voor aanvang ter plekke nog kaarten te koop. Informeer hiernaar bij Tickets & Info.

INFO
Algemeen: 073 - 6 124 505
Kaartverkoop: 073- 680 98 01

Openingstijden festivalplein
Van 13.00 tot 00.45u. Aanvang programmering vanaf 15.00u m.u.v. Block Box [vanaf 13.00u]. Zondag 12 augustus sluit het festivalplein om 23.30u.

Pendelbussen
Theaterfestival Boulevard vindt in en om de stad plaats. Vanaf het centrale festivalplein [de Parade] rijden gratis Boulevard-pendelbussen naar de locaties die niet op loopafstand liggen. Het opstappunt ligt aan de zuidzijde van het festivalplein – tussen Theater aan de Parade en de Peperstraat. Vanaf daar vertrekken de bussen uiterlijk een half uur vóór aanvang van de voorstelling. Aangezien het een pendeldienst is, kunnen exacte vertrektijden niet worden weergegeven.

Tickets & Info
Zowel op het centrale festivalplein als in het Josephkwartier vind je een Tickets & Info-balie. Onze medewerkers bieden info over honderd-en-een zaken: voorstellingen, toegankelijkheid, de naam van die ene actrice/acteur die naar je lachte of een dagoverzicht van het gratis aanbod.

COLOFON

Redactie
Eric Alink [hoofdredacteur], Teddy Tops, Jeroen Thijssen, Bart Smout, Sara van Gennip

Grafische vormgeving/fotografie
Karin Jonkers, Mariëlle van der Wardt [Yell & Yonkers], Jean Philipse

Productie
Graphiset, Uden

TIPS, REACTIES, VERHALEN:
dagkrantboulevard@gmail.com

Deel je ervaringen en meningen op:
Twitter @tfboulevard
Facebook /festivalboulevard
Instagram /festival_boulevard
Snapchat gebruik de Boulevard Geofilter
Hashtags #tfboulevard en #blvrd2018

[1] In het Josephkwartier.

Vrouw: "Ik vind dat zó lelijk bij haar."
Man: "Wat?"
Vrouw: "Dat je het nog kunt zien, in haar nek, die Keltische tattoo die ze weg heeft laten halen."
Man: "Ja, mooi is het niet. Maar waarom is ie weggehaald?"
Vrouw: "Ze had opeens niks meer met Keltisch."
Man: "Da's shit."

[2] Twee vrouwen, dertigers, aan een tafeltje bij de Wijnbar. Twee mannen, leeftijdsgenoten lopen langs, stoppen.
Man 1: "Zo, vriendinnenavond?"
Vrouw 2: "Nee"
Man 1: "Nou, vrouwenavond dan?"
Vrouw 1: "Ook niet"
Man 1: "Maar jullie zijn toch vrouwen?"
Vrouw 2: "Dat zeg jij." [EA]

INTERNATIONALE SELECTIE

TRUTH OR DARE, BRITNEY OR GOOFY,
NACHT UND NEBEL,
JESUS CHRIST OR SUPERSTAR ZA 29 DEC
HETPALEIS & SONTAG/LIES PAUWELS

Een krachtige voorstelling over emotionele intelligentie en authenticiteit met zeven psychisch kwetsbare jongeren, drie fashionmodellen en een priester.

EXPLORE FESTIVAL VR 15 & DO 21 T/M ZA 23 MRT
GRENZELOOS THEATER

Vier dagen met prikkelend theater door eigentijdse makers uit alle windstreken. Een venster op de wereld voor avontuurlijke toeschouwers.

THIS IS MY LAST DANCE WO 1 MEI
TABEA MARTIN

Een prachtig duet over fysieke aftakeling en de confrontatie met de dood, geïnspireerd op Samuel Becketts *Eindspel*.

CHASSÉ | THEATER

CHASSE.NL

TD
THEATER
AAN DE
PARADE

Het hele jaar
theater!

8 maart
Theater Rotterdam - Heisenberg
THEATERAANDEPARADE.NL